

DOI 10.26886/2520-7474.2(60)2024.4

UDC: 378.78.016:78

**THE SIGNIFICANCE OF ACMEHERMENEUTIC APPROACH IN
PREPARING STUDENTS OF FACULTIES OF ARTS FOR PERFORMING
ACTIVITIES**

Mykhailo Mymryk, Professor

<http://orcid.org/0000-0002-3963-9210>

e-mail: mymrykmr@ukr.net

P.I. Tchaikovsky, National Music Academy of Ukraine, Kyiv, Ukraine

The article reveals the significance of the acmehermeneutic approach in the preparation of art faculty students for performance. From the standpoint of the classics of philosophical hermeneutics and the works of modern scientists, the essence of the main concepts of the article, namely: "hermeneutics", "interpretation", "acmeology", was considered. The author's understanding of the acmehermeneutic approach is presented, which is defined as a new direction of performing activities of students of the faculties of arts, which provides a comprehensive coverage of the content of the images of a musical work, which is performed in unity with its form. Proposing the application of an acmehermeneutic approach in the process of performing activities of students of art faculties, we consider it expedient to: deep understanding by students of the figurative essence of a musical work, the formation of students' ability to reveal, understanding of the means of expression that the composer chose to express his feelings, enabling the activation of students' emotional response to a musical work through their involvement in the intellectual understanding of the origins of beauty.

Key words: *acmehermeneutic approach, students of art faculties, performing activity, interpretation, works of art, intellectual understanding.*

Мимрик Михайло, професор, Значення акмегерменевтичного підходу в підготовці студентів факультетів мистецтв до виконавської діяльності/ Національна музична академія України імені П.І. Чайковського, Україна, Київ

Стаття розкриває значення акмегерменевтичного підходу в підготовці студентів факультетів мистецтв до виконавської діяльності. З позиції класиків філософської герменевтики та робіт сучасних науковців розглянуто сутність основних понять статті, а саме: «герменевтика», «інтерпретація», «акмеологія». Подано авторське розуміння акмегерменевтичного підходу, який визначено як новий напрям виконавської діяльності студентів факультетів мистецтв, що забезпечує комплексне охопленню змісту образів музичного твору, який виконується у єдності з його формою. Пропонуючи застосування акмегерменевтичного підходу у процесі виконавської діяльності студентів факультетів мистецтв, вважаємо за доцільне: глибоке осмислення студентами образної сутності музичного твору, формування у студентів здатності до розкриття, розуміння тих засобів виразності, які обрав композитор для вираження своїх почуттів, уможливлення активізації емоційної реакції студентів на музичний твір через залучення їх до інтелектуального осмислення витоків прекрасного.

Ключові слова: *акмегерменевтичний підхід, студенти факультетів мистецтв, виконавська діяльність, інтерпретація, мистецькі твори, інтелектуальне осмислення.*

Вступ. Сучасна епоха домінування інформаційних технологій у всіх сферах суспільного життя, що породжує низку викликів (технологічних, гуманітарних, світоглядних, духовно-ціннісних тощо) потребує глибокого осмислення. Музична культура доби постмодерну

ґрунтується на новій музично-естетичній парадигмі, в якій естетична категорія «прекрасного» послідовно змістилася поняттям «концептуальне». Це пов'язано з концептуалізацією та диверсифікацією нових засобів музичної виразності, які, окрім естетичних, набувають зовсім інших смислів та значень. Музична мова творів другої половини ХХ – початку ХХІ століть настільки зазнала суттєвих трансформацій, що є одним з найбільш складних феноменів для ціннісного розуміння та інтерпретації у професійній діяльності педагога-музиканта, потребує особливого осмислення й включення в загальну структуру динамічного процесу розвитку музичного мистецтва.

У зв'язку з цим, актуалізується значення акмегерменевтичного підходу в інтерпретаційному процесі як основи фахової діяльності студентів мистецьких факультетів. Акмеологічний вимір герменевтики виявляється в тому, що герменевтика не замикається у своїх теоретико-методологічних конструктах, навпаки, вона є постійно відкритою для безперервного оновлення своїх методів та прийомів, реалізуючи акмеологічну формулу педагогічної стратегії у фаховій діяльності студентів факультетів мистецтв.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розв'язання поставленої проблеми спирається на наукові праці зарубіжних та українських учених, а саме: праці класиків філософської герменевтики (В. Дільтей, М. Гайдеґґер, Г.- Г. Гадамер, Ф. Шляйєрмахер та ін.); теоретико-методологічні та прикладні інноваційні аспекти використання ідей герменевтики у сфері мистецької освіти (О. Олексюк, М. Ткач, Д. Лісун; М. Ткач, Л. Бондаренко; С. Шип та ін.); мистецтвознавчі та педагогічні дослідження щодо проблеми інтерпретації музичних творів (Н. Герасимова-Персидська, О. Котляревська, С. Кримський, В. Крицький, В. Москаленко та ін.) [1; 2; 3; 4; 5; 6; 7; 10; 11; 12; 23; 24].

Проблема акмеологічного виміру герменевтики мистецтва у контексті інтерпретаційної діяльності викладача мистецьких дисциплін, виявлення її потужного духовно-ціннісного та інноваційно-розвивального потенціалу для ефективної підготовки майбутніх фахівців, що й зумовило вибір теми даної статті.

Мета статті – проаналізувати етапи становлення теоретико-методологічних засад герменевтики як універсальної теорії розуміння у контексті західноєвропейської філософської традиції; виявити причинно-наслідковий зв'язок, що спонукав проникненню ідей герменевтичного вчення та його методологічних принципів у сферу музично-виконавського мистецтва й обґрунтувати значення акмеологічного виміру герменевтики для розширення інтерпретаційного простору студентів факультетів мистецтв.

Виклад основного матеріалу. Проблема розуміння людиною своєї екзистенційної сутності, свого місця в світі, оточуючої її реальності та інших людей наразі видається вкрай затребуваною, актуалізуючи значення філософської герменевтики як найважливішої галузі гуманітарного знання, сфери духовної та раціональної діяльності людини. Герменевтика, яка передбачає новий вимір людини у контексті цілісності та відкритості її герменевтичного досвіду, уможлиблює екстраполяцію своїх ідей у сферу вищої мистецької освіти. Адже досвід взаємодії з мистецтвом засвідчує, що у творі мистецтва осягається істина, тобто досвід мистецтва у відповідності до культурно-історичної традиції виявляється завжди поруч із досвідом філософії, розкриваючи «герменевтичний феномен у повному його діапазоні» (Г.- Г. Гадамер) [1]. Для більш глибокого занурення у порушену проблему, розглянемо сутність та потрактування основних понять дослідження, – «герменевтика», «інтерпретація», «акмеологія», у працях класиків філософської герменевтики та в роботах сучасних науковців.

У довідкових джерел зазначається, що герменевтика (у перекладі з грецьк. *hermeneutikos* – той, що пояснює, інтерпретує, тлумачить) – це «термін, формування основоположного значення якого історично сягає стародавніх тлумачень текстів Біблії; традиційно він також включає тлумачення текстів філософських та літературних – насамперед тих, які стосуються Біблії» [14].

Герменевика як учення про тлумачення має міфологічне походження й зародилося ще за античних часів. Так, у Давній Греції існувала традиція релігійних містерій, центральним персонажем яких був бог знання Гермес, в єгипетській міфології – це бог Тот, який уособлювався у вигляді птаха Ібіса. Бог знання Гермес-Тот, який був провісником богів, повідомляючи людям їхню волю, став символом розуміння й провідником у духовний світ для містичного освоєння знань про світобудову і місце людини в ній. Недарма, образ Гермеса-Тота як символ інтелекту та прозріння був добре відомим в європейській гуманітарній традиції, оскільки до нього зверталися як античні мислителі, так і середньовічні містики й богослови.

За часів Середньовіччя герменевтика зосередилася виключно на тлумаченні релігійних текстів Святого письма, тому сучасні науковці називають це відгалуження герменевтики – християнська герменевтика. Оскільки у християнському вченні відстань між Богом та людьми стає досить відчутною, тому завдання герменевтики полягало в тому, щоб істотно скоротити цей розрив. Саме шляхом вивчення та розуміння біблійних текстів люди мали дізнаватися про Бога та оточуючого їх світу, але при цьому не допускалося жодних двозначностей у тлумаченні текстів Святого письма.

Найбільш відомим твором того часу вважається поетично-філософська містерія пізньоримського філософа, теолога і поета С. Боеція (бл. 480 – 524) «Розрада від філософії», в якій викладені

роздуми автора про природу щастя і найвище благо; про Боже провидіння і присутність зла у світі; про свободу волі і передбаченість та ін.

Як відомо, герменевтичні практики існували протягом всього історично-писемного розвитку людства, проте формування теоретико-методологічних засад герменевтики відбувалося поступово. Так, на початку XIX століття європейська філософська думка відмовляється від наївно-ідеалістичних та наївно-матеріалістичних уявлень про сутнісне. Учені все більше схиляються до думки про те, що одне й те ж саме явище може тлумачитися та інтерпретуватися по різному. При цьому об'єкт наукового дослідження не може бути до кінця проаналізованим та вивченим без поправки на погрішності, які виникають природнім шляхом у процесі осмислення, розуміння, тлумачення та інтерпретації об'єкта.

Засновником герменевтики як самостійної філософської дисципліни вважають німецького філософа Ф. Шляйєрмахера (1768–1834), який першим намагався представити герменевтику як універсальну теорію розуміння. Згідно концептуальних положень його теорії функція герменевтики пов'язана з обґрунтуванням умов, за яких уможливлується розуміння смислу того чи іншого тексту, тому й предметом дослідження герменевтики стають тексти. Учений послідовно розробив алгоритм трактування текстів, він диференціював їх за різними таксономічними ознаками, описуючи «правила розуміння» у відповідності до кожного типу і виду тексту [12].

Особливою заслугою Ф. Шляйєрмахера вважають те, що філософ виділив такий важливий функціонал герменевтики як «уживання» інтерпретатора в текст, який забезпечується як раціональним, так і емпатійним розумінням. При цьому учений обґрунтував відмінність між компаративними (раціональними) і дивінаційними (ірраціонально-

інтуїтивними) процедурами інтерпретації тексту, які не слід підмінити одна другою. Важливою також стала ідея вченого щодо циклічності процесу розуміння як руху від загального до часткового і, навпаки, від часткового до загального – принцип герменевтичного кола, який через століття став підґрунтям для постмодерністської концепції дискурсу [так само].

Отже, в усталеній філософській традиції герменевтики як правило пов'язують з тлумаченням та поясненням текстів, при цьому важливо наголосити, що поняття «текст» у герменевтиці з часом стали розуміти більш широко. Це вже не тільки власне текст (літературний, художній, музичний тощо), а й «людський дух» (В. Дільтей), що представлений у різних формах, і який потребує тлумачення [2].

Продовжувачем вчення Ф. Шляйєрмахера вважають німецького вченого-філософа В. Дільтея (1833–1911), який надав його ідеям широке теоретико-методологічне підґрунтя, розвинувши потенціал герменевтики і представивши її фундаментом гуманітарного знання. Особливо цінним досягненням вченого вважають його визначення герменевтики як методу розуміння наук про дух. Центральною категорією герменевтики «розуміння» філософ визначив як основний функціонал духовного життя, як «процес, у якому ми із знаків, почуттєво даних ззовні, пізнаємо певний внутрішній зміст» [2, 35]. Згідно його вчення, індивід привласнює «життєвий досвід» інших індивідів шляхом співвіднесення свого «Я» з іншими «Я». Проте, оскільки чуже буття дається йому ззовні (в емоційно-душевних актах, вчинках та діях), тому й засвоїти досвід іншого індивід може лише шляхом співпереживання, транспонуючи дане йому ззовні у власний внутрішній стан [2].

Герменевтика В. Дільтея спирається на індивідуальну свідомість і здатність переживати психологічні зв'язки і розуміти їх в іншому. При цьому процес розуміння філософ характеризує за допомогою таких

категорій як «співпереживання», «транспозиція», «співрозуміння». Він продовжує традицію визначення провідної ролі інтерпретатора як для самого процесу інтерпретування, так і для його результату, оскільки розуміння тексту відбувається завдяки його включенню в смисловий контекст духовного світу особистості, яка інтерпретує. За Дільтеєм, пізнати людину – означає проникнути в її ціннісний духовний світ, тому таким традиційним герменевтичним процедурам як «уживання», «вчування», ідентифікація з «Іншим» учений надає ціннісного значення, розглядаючи герменевтику як теорію осягнення цінностей [так само].

Нагадаємо, що поняття «інтерпретація» (з лат. *intrepretor* – роз'яснюю, перекладаю) потрактовується у декількох значеннях. Як зазначає С. Кримський, «в широкому сенсі – зображення, дешифрування чи моделювання однієї системи (тексту, твору, подій, фактів життя) в іншій – конкретніше визначеній, зрозумілішій чи загально прийнятій. У мистецтві інтерпретація – форма передачі, відтворення художнього явища. Таке відтворення є характерним для виконання художнього тексту (літературного, музичного, театрального тощо), коли реалізується співучасть виконавця у створенні можливих варіантів передачі змісту цього тексту» [4, 247]. У мистецтві поняття «інтерпретація» здебільшого використовують у значенні «художня інтерпретація», застосовуючи цей термін щодо виконавських видів мистецтва: драматичного, хореографічного, музичного тощо.

З огляду на вищевикладене зазначаємо, що перспективним інноваційним напрямом виконавської діяльності є уведення герменевтичного підходу в руслі акмеологічної спрямованості. Тому визначаємо акмегерменевтичний підхід як новий напрям виконавської діяльності студентів факультетів мистецтв, що забезпечує комплексне охопленню змісту образів твору, який виконується у єдності з його формою.

У контексті акмегерменевтичного підходу, творче ставлення студентів факультетів мистецтв до музичних творів визначається тими його різновидами, які сприяють комплексному охопленню образного змісту творів. Отже, пропонуючи застосування акмегерменевтичного підходу у виконавській діяльності студентів факультетів мистецтв, ми керуємось міркуваннями, по-перше, необхідності глибокого осмислення студентами образної сутності музичного твору; по-друге, формуванням у студентів здатності до розкриття, розуміння тих засобів виразності, які обрав композитор для вираження своїх почуттів; по-третє, уможливлення активізації емоційної реакції студентів на музичний твір через залучення їх до інтелектуального осмислення витоків прекрасного.

Застосування акмегерменевтичного підходу у виконавській діяльності студентів факультетів мистецтв включає їх залучення до оволодіння музичним текстом у синтезі звукового і візуального ряду, що сприяє активізації емоційно-оцінного ставлення до виконання творів мистецтва через досягнення багатовекторності сприймання [15]. Сприйняття музичного твору при застосуванні означеного прийому відбувається на тлі споглядання картин живопису, тощо. При цьому різномірність, відмінність сприйняття у різних видах мистецтв не знищує свою самотність, а залишаючись самотійними, поєднуються в цілісне мистецьке враження. Сила цілісного враження зумовлює активізацію емпатійних процесів, наповнення внутрішньої оцінки твору яскравими емоційними характеристиками.

Використання цього прийому передбачає дотримання не лише емоційно-образної подібності, а і стильової єдності творів, застосовуваних для асоціювання. Так, наприклад, відбираючи твори живопису для забезпечення візуального ряду при слуханні музики

К.Дебюссі звертаємося до творчості К.Моне, О.Ренуара тощо, а ще, наприклад, українських імпресіоністів – М.Глуценка, М.Беркоса та ін.

Проводячи паралелі між компонентами художньої форми у різних видах мистецтв, студенти факультетів мистецтв не лише отримують можливість ширше осягнути їхнє виражальне значення, не тільки раціонально осмислити їхню художню дію, а й занутиритись у відчуттєву сторону сприйняття, емоційно поглиблено сприйняти досконалість музичних образів у єдності змісту і форми, оцінити майстерність композитора, сприйняти у повноті і цілісності їхні творіння [16]. Це надає можливість студентам факультетів мистецтв отримувати додаткові імпульси інтенсифікації. Художнє порівняння на відміну від логічного зіставлення, яке орієнтується виключно на понятійні засоби налізу, потребує також і активності емоційної сфери людини. При цьому підкреслимо, що порівняння, зіставлення художніх творів має враховувати не тільки змістові основи образів, а й неодмінно орієнтуватись на елементи форми художньо-музичних творів.

Загалом варіантне опрацювання музичних творів охоплює як процеси сприймання музичних творів у різних інтерпретаціях, так і варіантне тлумачення розучуваного твору студентом. Найбільший ефект досягається комплексним застосуванням і більш активного, і більш пасивного способу варіантного опрацювання музики. Проте, не слід заперечувати і застосування одного із способів варіантного опрацювання. У залежності від індивідуальності студента факультету мистецтв слід надавати перевагу комплексному або виокремленому способу.

У **висновках** слід зазначити, що акмегерменевтичний підхід визначено як напрям виконавської діяльності студентів факультетів мистецтв, що забезпечує комплексне охопленню змісту образів музичного твору, який виконується у єдності з його формою.

Застосування акмегерменевтичного підходу у процесі виконавської діяльності студентів факультетів мистецтв передбачає глибоке осмислення студентами образної сутності музичного твору, формування у них здатності до розкриття, розуміння тих засобів виразності, які обрав композитор для вираження своїх почуттів, уможливлення активізації емоційної реакції студентів на музичний твір через залучення їх до інтелектуального осмислення витоків прекрасного.

Широке використання акмегерменевтичного підходу передбачає спонукання студентів до уявної взаємодії з учнями на ґрунті мистецтва, досягнення художньої емпатії у процесі спільного пізнання музики - сприймання музичних творів, переживання і аналітичного осмислення її образного змісту, виконавського опрацювання тощо. А це, в свою чергу, призведе до досягнення взаєморозуміння і взаємовідчуття учасників діалогової взаємодії, стимулювання художньої емпатії на основі співвіднесення музичних образів кожним учасником ситуації із власним внутрішнім світом.

Література:

1. Гадамер Г.-Г. (2000), Істина і метод. Основи філософської герменевтики. Перекл. з нім. О. Мокровольського. Т.1. Київ : Юніверс. 457 с.
2. Дільтей В. (1996), Виникнення герменевтики. Сучасна зарубіжна філософія: Течії і напрямки: хрестом. Київ. С. 33 – 60.
3. Герасимова-Персидская Н.А. (2012), Музыка. Время. Пространство / Ред. И. Тукова. Київ: ДУХ І ЛІТЕРА. 408 с.
4. Кримський С.Б. (2002), Інтерпретація. Філософський енциклопедичний словник, за заг. ред. В. Шинкарука. Київ: Абрис. С. 247.

5. Крицький В.М. (2009), Музично-виконавська інтерпретація: педагогічні проблеми музично-виконавської підготовки: монографія. Ніжин: Вид-во НДУ імені М.Гоголя. 158 с.
6. Москаленко В.Г. (2013), Лекции по музыкальной интерпретации: учебное пособие. Киев, 2013. 272 с.
7. Олексюк О. М., Ткач М. М., Лісун Д. В. (2013), Герменевтичний підхід у вищій мистецькій освіті: колект. монограф. Київ: Київ. ун-т ім. Б. Грінченка. 150 с.
8. Приходько А. В. (2013), Інструментальний театр у соціокультурному просторі ХХ – ХХІ століть. *Музичне мистецтво*. Вип.13. С. 94 – 102.
9. Словник української мови. Сучасне мистецтво. URL: <https://suspilne.media/128370-akcionizm-nft-media-art-termini-zi-svitu-sucasnogo-mistectva/> (дата звернення 10.04.2023).
10. Ткач М. М., Хижко О. В. (2015), Мистецтво музичного авангарду у змісті вищої мистецької освіти. *Духовність особистості в системі мистецької освіти*: зб. пр. наук. шк. д-ра пед. наук, проф. О. М. Олексюк. Київ: Київ. ун-т ім. Б. Грінченка. С. 112 – 123.
11. Шип С. В. (2014), Герменевтика произведений искусства и актуальные задачи украинской художественной педагогики. *Професійна мистецька освіт і художня культура: виклики ХХІ століття*: матер. Міжн.наук.-практ. конф., 16- 17 жовт., 2014. Київ: Київ. Ун-т ім. Б. Грінченка. С. 87 – 95.
12. Шлейермахер Ф. (2004), Герменевтика / пер. с немец. А. Л. Вольского. СПб.: «Европейский Дом». 242 с.
13. Чепелева Н. В. (2003), Розуміння та інтерпретація особистісного досвіду в контексті психологічної герменевтики. *Актуальні проблеми сучасної української психології*: Наукові записки Інституту психології ім. Г.С. Костюка АПН України / За ред. академіка С. Д. Максименка. Київ: Нора-Друк. Вип. 23. С. 15 – 24.

14. Українська музична енциклопедія. Т. 4. (2016), Київ: ІМФЕ. URL: https://shron3.chtyvo.org.ua/Skrypnyk_Hanna/Ukrainska_muzychna_encyklopediia_Tom_4.pdf?PHPSESSID=gliber3b9g94n1ipot7fc7ptr4 (дата звернення 08.04. 2023).
15. Шевнюк О.Л. (2005), Підготовка фахівців з візуальних мистецтв у системі університетської освіти. Науковий часопис НПУ імені М.Драгоманова. Сер. 16: Творча особистість учителя: проблеми теорії і практики. К.: НПУ імені М.П. Драгоманова. Вип. 4 (14). С. 200-203.
16. Шульгіна В.Д. (2008), Українська музична педагогіка. К.: ДАКККіМ. 240с.
17. Юркевич О. М. (2002), Освіта та культура розуміння. Науковий вісник. Серія «Філософія». Харків: «ОБС». Вип. 12. С. 68 – 72.
18. Boulez , P. (1957), Aléa. La Nouvelle Revue Française. № 59.
19. Dahlhaus, C. (1978), Die Idee der absoluten Musik. Kassel; Basel.
20. Du Noyer, Paul (ed.) (2003), «Contemporary» in the Illustrated Encyclopedia of Music. Flame Tree. p. 272.
21. Grondin, Jean. (1994), Introduction to Philosophical Hermeneutics. Yale University press.
22. Kluppelholz W. Cucina tipica /Aspekti musikali. — Köln–Rheinkassel: Verlag Ch.Dohr: 2001. –331–339 S.
23. Kozyr, A., Havrilova, L., Ishutina, O., Khvashchevska, O. & Chuhai, S. (2020). Analysis and Interpretation of Yuri Chugunov's Suite of Moods for Saxophone and Piano. OPUS – ANPPOM's Eletronic Journal. Vol 26, 2020. No 1. DOI: <http://dx.doi.org/10.20504/opus2020a2605>.
24. Tkach, M., Kozyr, A., Mymryk, M., Dubiuk, N., and Liming, W. (2023). General problems of higher music education, Загальні проблеми вищої мистецької освіти. Ways of modernizing education and improving the research skills of young people, Youth Voice Journal Vol. II, 2023, pp. 59-

70. ISBN (ONLINE): 978-1-911634-96-6, e-mail: YVJ@rj4allpublications.com. DOI: 10.13140/RG.2.2.18140.97925
25. Lobanova, M. (2002). György Ligeti. Style. Ideas. Poetics. Berlin: Verlag Ernst Kuhn.

References:

1. Gadamer G.-G. (2000), Truth and Method. Basics of philosophical hermeneutics. Translation with him O. Mokrovolskyi. T.1. Kyiv: Universe. 457 p.
2. Dilthey V. (1996), The emergence of hermeneutics. Modern foreign philosophy: Currents and directions: cross. Kyiv. P. 33 – 60.
3. Gerasimova-Persidskaya N.A. (2012), Music. time Space / Ed. I. Tukova. Kyiv: SPIRIT AND LETTER. 408 p.
4. Krymsky S.B. (2002), Interpretation. Philosophical encyclopedic dictionary, according to ed. V. Shinkaruk. Kyiv: Abris. P. 247.
5. Krytsky V.M. (2009), Music and performance interpretation: pedagogical problems of music and performance training: a monograph. Nizhin: Publishing House of M. Gogol State University. 158 p.
6. Moskalenko V.G. (2013), Lectures on musical interpretation: textbook. Kyiv, 2013. 272 p.
7. Oleksyuk O. M., Tkach M. M., Lisun D. V. (2013), Hermeneutic approach in higher art education: collection. monograph Kyiv: Kyiv. University named after B. Hrinchenko. 150 p.
8. A. V. Prykhodko (2013), Instrumental theater in the socio-cultural space of the 20th - 21st centuries. Musical art. Issue 13. P. 94 – 102.
9. Dictionary of the Ukrainian language. Modern Art. URL: <https://suspilne.media/128370-akcionizm-nft-media-art-termini-zi-svitu-sucasnogo-mistectva/> (access date 04/10/2023).
10. Tkach M. M., Khyzhko O. V. (2015), Art of musical avant-garde in the content of higher art education. Spirituality of the individual in the system

- of art education: coll. of Sciences sh. Dr. Ped. Sciences, Prof. O. M. Oleksyuk. Kyiv: Kyiv. University named after B. Hrinchenko. P. 112 - 123.
11. S. V. Ship (2014), Hermeneutics of works of art and actual tasks of Ukrainian art pedagogy. Professional art education and artistic culture: challenges of the 21st century: Mater. International scientific-practical conference, October 16-17, 2014. Kyiv: Kyiv. University named after B. Hrinchenko. P. 87 - 95.
  12. Schleiermacher F. (2004), Hermeneutics / trans. with German A. L. Volsky. St. Petersburg: "European House". 242 p.
  13. Chepeleva N.V. (2003), Understanding and interpretation of personal experience in the context of psychological hermeneutics. Actual problems of modern Ukrainian psychology: Scientific notes of the Institute of Psychology named after H.S. Kostyuk of the APN of Ukraine / Ed. Academician S. D. Maksimenko. Kyiv: Nora-Druk. Vol. 23. P. 15 – 24.
  14. Ukrainian musical encyclopedia. Vol. 4. (2016), Kyiv: IMFE. URL: https://shron3.chtyvo.org.ua/Skrypnyk_Hanna/Ukrainska_muzychna_entsyklopediia_Tom_4.pdf?PHPSESSID=gliber3b9g94n1ipot7fc7ptr4 (access date 04/08/2023).
  15. Shevnyuk O.L. (2005), Training of Visual Arts Specialists in the University Education System. Scientific journal of M. Dragomanov National University of Science and Technology. Ser. 16: Creative personality of the teacher: problems of theory and practice. K.: NPU named after M.P. Drahomanova. Vol. 4 (14). P. 200-203.
  16. Shulgina V.D. (2008), Ukrainian musical pedagogy. K.: DAKKKiM. 240 p.
  17. Yurkevich O. M. (2002), Education and the culture of understanding. Scientific Bulletin. Series "Philosophy". Kharkiv: "OVS". Vol. 12. P. 68-72.
  18. Boulez , P. (1957), Aléa. La Nouvelle Revue Française. № 59.
  19. Dahlhous, C. (1978), Die Idee der absoluten Musik. Kassel; Basel.

20. Du Noyer, Paul (ed.) (2003), «Contemporary» in the Illustrated Encyclopedia of Music. Flame Tree. p. 272.
21. Grondin, Jean. (1994), Introduction to Philosophical Hermeneutics. Yale University press.
22. Kluppelholz W. Cucina tipica /Aspekti musikalni. — Köln–Rheinkassel: Verlag Ch.Dohr: 2001. –331–339 S.
23. Kozyr, A., Havrilova, L., Ishutina, O., Khvashchevska, O. & Chuhai, S. (2020). Analysis and Interpretation of Yuri Chugunov's Suite of Moods for Saxophone and Piano. OPUS – ANPPOM's Eletronic Journal. Vol 26, 2020. No 1. DOI: <http://dx.doi.org/10.20504/opus2020a2605>.
24. Tkach, M., Kozyr, A., Mymryk, M., Dubiuk, N., and Liming, W. (2023). General problems of higher music education, Загальні проблеми вищої мистецької освіти. Ways of modernizing education and improving the research skills of young people, Youth Voice Journal Vol. II, 2023, pp. 59-70. ISBN (ONLINE): 978-1-911634-96-6, e-mail: YVJ@rj4allpublications.com. DOI: 10.13140/RG.2.2.18140.97925
25. Lobanova, M. (2002). György Ligeti. Style. Ideas. Poetics. Berlin: Verlag Ernst Kuhn.

Citation: Mykhailo Mymryk (2024). THE SIGNIFICANCE OF ACMEHERMENEUTIC APPROACH IN PREPARING STUDENTS OF FACULTIES OF ARTS FOR PERFORMING ACTIVITIES. Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 2(60). doi: 10.26886/2520-7474.2(60)2024.4

Copyright Mykhailo Mymryk 2024. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.